

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Lipov - P. 2, 5-6, 9, 11, 41, 43, 63, 91.

Abonamentul:

Un an 100 Lei. — Șase luni 50 Lei. — Trei luni 25 Lei. — Pentru străinătate un an 180 Lei.

Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegraful Român”, Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor: un șir petit 2 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului „Telegraful Român”, Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Nr. 10171 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al arhidiecezei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramurăș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos.

«Pe celce vine la mine, nu-l voiu scoate afară». Ioan 6, 37.

«Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul. Că s'a născut vouă astăzi Mântuitor» (Luca 2, 1—11). Cu bucuria cu care au primit păstorii solia aceasta ce-a răsunit de pe buzele ingerului în noaptea cea sfântă, primim și noi, iubitorilor mei fi sufletești, sârbătoarea Nașterii celei după trup a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Căci dacă e ceva ce ne poate umplea de sfântă bucurie în lumea aceasta, mai presus de toate e numele lui Hristos-Domnul. De când a venit în lume, acest nume n'a mai putut fi șters din inimile oamenilor. Și nu este sub soare mai mare comoră și fericire decât aceasta una, ca să știm, că Dumnezeu L-a trimis în lume și pentru noi, ca să simțim și noi puterea mângâietoare a cuvintelor Lui și să purtăm în sufletele noastre chipul cel sfânt al Lui.

Că nu numai oamenii din legea veche, jidovii și păgânii, aveau trebuință de mântuire, ci tot asemenea au și cei de astăzi. Și lumea de astăzi e încărcată de păcate și geme sub povara lor. Răsboiul cel mare, ce e drept, a încetat pe fronturi — dar neîncrederea și vrășmășia și ura dintre state și popoare încă n'a încetat. Din rane adânci sângerează trupul și sufletul popoarelor. Cercetați și în cuprinsul țării noastre dela casă la casă și dela om la om — și veți rămâne înmărmuriți văzând câtă răutate s'a îngrămădit. Trecând prin vre-un oraș din apropiere poate ați văzut într'un grup de invalizi, cum unuia îi lipsește o mână, altuia un picior, alții iarăși au rămas cu alte stâlci ale feții ori trupului lor. Ne cuprinde mila și durerea pentru suferințele atâtor frați de-ai noștri. Dar dacă am avea noi darul să vedem cu ochii și în lăuntrul oamenilor de astăzi, ne-am îngrozii la vederea mulțimei celor invalizi la suflet. Acolo am vedea dușmănia, pizma, răsbunarea, pofta ne-

săturată după averi și după măririi deșarte, lăcomia, beția, desfrânarea, trufia, minciuna, hula, sudalmele, jurămintele strâmbe, furtișagurile, crimele, omorurile, blăstăm și lacrimi și jale — cari stâlcesc sufletele în toate chipurile și acopăr de răutate vieța oamenilor! Dacă ar cădea în mijlocul nostru un om din altă lume, care n'a mai văzut pământul și vieța de pe dânsul, ar inclina să-și facă judecata, că acest pământ al nostru e locul suferinței și ființele omenesti cari locuiesc pe dânsul sunt plămădite din ură și păcat, care nu le dă pace până ce iscodesc toate mijloacele ca să-și facă rău una alteia.

Și totuși o astfel de judecată, pe lângă toate cele ce se petrec astăzi între oameni, ar fi prea grăbită. Ar trebui să ne pierdem orice nădejde, dacă ea ar fi dreaptă. Cel ce cunoaște sufletul omenesc până în adâncimile lui, acela știe că sub sgura răutății ce-l acopere licărește totuși dorul după o viață mai bună, mai frumoasă, mai curată. Căci acest suflet omenesc, frământat de atâtea ispite și scăderi și păcate, e totuși astfel alcătuit, ca să ofteze după raiul cel pierdut, să se dorească după iubire și fericire, să înseteze după împăcare cu Dumnezeu și după mântuire.

Dar unde se găsește mântuirea? Unde poate călca piciorul nostru pe loc nepângărit? Spre ce lucruri să întindem mâinile noastre, ca să nu fie întinate de vina oamenilor? Unde se găsește aierul pe care înghițându-l sufletul nostru, să nu fie atins de germenii raiului? La cine ne vom duce?

Și când ne muncim cu aceste întrebări, solia ingerului de lângă peștera din Vifleim ne aduce răspunsul: «Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul, că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, carele este Hristos Domnul». Aici e mântuirea! Căci — zice Scriptura: — «Intru nime altul nu este mântuire, pentru că nici un nume altul sub cer nu este dat oamenilor, întru care trebuie să ne mântuim noi» (Fapt. Ap. 4, 12).

Cel ce ne aduce mântuirea și toate darurile ei, pe care lumea nu ni le poate da, ne cheamă la sine cu glas blând și iubitor zicându-ne: «Pe cel ce vine la mine, nu-l voiu scoate afară».

O lume nouă, care încolțește și-și desfășoară puterea în suflete, se coboară în această lume a păcatului deodată cu Hristos. Ea se lovește de

împotririile acestei lumi, primește atacurile și loviturile ei, dar rămâne nebiruită, căci razimul ei e acolo unde nu străbate puterea și răutatea acestei lumi — la Dumnezeu. Dela Dumnezeu se revarsă lumina ei curată, blândă și bună, și pe unde ajunge împrăștie bucurie și pace, trezește sufletele amorțite, le eliberează din legăturile păcatului și le face să-și cunoască adevărata lor menire. E lumina darului celui dumnezeesc, e căldura iubirii celei izbăvitoare care cu mâinile și cu vorbele dulci ale Mântuitorului atingând trupurile și sufletele rănite, le dă sănătate, le scoate din cătușele raiului la libertatea fiilor lui Dumnezeu. Dinaintea ei se topește vina păcatului, se stinge frica din inimi și se ridică negura răutății. Oamenii mântuiți se ridică pe picioarele lor, înnoiți, înviorați, întăriți și gata a pași pe un drum nou în viață.

Aceste daruri le-a adus în lume Nașterea lui Hristos și ni le îmbie astăzi și nouă. Cine ar fi omul care să nu simtă trebuința lor și să nu se dorească după ele?!

O poveste veche ne spune că Adam eră la sfârșitul zilelor sale și nu putea muri, până ce nu i se va aduce o creangă verde cu miros din raiu. Atunci unul din sfinții îngeri s'a milostivit de fostul locuitor al raiului și i-a împlinit dorința. Când a strâns Adam crenguța verde la sânul lui și a sorbit cu lăcomie mirosul sfințeniei din raiu, îi s'a înseninat fața ca de o lumină cerească și sufletul său, desfăcut de tot ce-l trăgea spre pământ, și-a putut lua zborul către veșnicie.

Miros din raiu, dar nu spre moarte ci spre viață, aer curat și sănătos trebuiește pentru sufletele oamenilor de astăzi, ca să trăiască, că prea s'au răspândit miasele păcatului și ale putregiunei.

Acest miros coborât din cer, această atmosferă de sănătate morală pentru suflet ni-o aduce Mântuitorul Hristos prin sârbătoarea Nașterii Sale. Din mijlocul ei, înfățișându-se înaintea noastră, ne zice: «Pe celce vine la mine, nu-l voiu scoate afară».

Iată, calea e liberă și ușa e deschisă pentru toți. Pentru toți, fără nici o deosebire. Oricine și oricum ai fi, acoalea ești bine primit. Nimeni nu te întreabă, de ești bogat ori ești sărac, de ești cu rang mare ori ocupi un loc smerit în lume, de ești alintat de no-

roc ori ești un izgonit al sorții, de ești încărcat de păcate și inima ta n'are liniște, de e viața ta ca o corabie sfărmată pe valurile mării... Vino la Hristos, că aici vei fi primit și numai aici vei găsi adăpost și scăpare. El pe nimeni nu-l scoate afară. Pentru toți are destulă milostivire și inimă deschisă și răbdare și nădejde de îndreptare și dar și ajutor și vindecare și mântuire. Și dacă cineva s'ar simți părăsit pe lumea aceasta și n'are pe nimeni ca să-l asculte, să-l primească, să-l înțeleagă, să-l iubească, — să vină aici și va găsi mai mult decât în largul lumii întregi, va găsi pe Mântuitorul care-l asigură cu iubire: «*Pe celce vine la mine, nu l'voiu scoate afară*».

Celce nu ascultă această chemare, ci stă nepăsător și neîncrezător la o parte și nu vrea să se apropie de Hristos, acela își strică lui-și și el însuși se judecă pe sine. Să nu fie între Voi, iubitorilor mei, nici unul care să se pună sub o asemenea osândă, nici unul despre care să se poată spune că Mântuitorul «*întru ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l'au primit*» (Ioan 1, 11).

Cu toții să luați, iubitorilor mei, în ziua acestui mare praznic al Nașterii Domnului, aceste două hotărâri mari.

Intâi: Unul fieștecarele să se apropie de Hristos, așa cum este fiecare — cu durerea lui, cu năcazul lui, cu

viața lui greșită, cu vinovăția lui, cu nesiguranța ce-l chinuie, — dar să-și deschidă larg inima și cu încredere să vină la Mântuitorul tuturor și nimeni nu va fi scos afară, nimeni nu va rămâne nemângăiat. *Al doilea:* Tot celce a găsit pe Hristos, să cheme și să aducă și pe alții la Dânsul, că nimeni nu poate face fratelui său, aproapelui său, vecinului său un mai mare bine decât acesta, ca să-i arete calea și să-l ducă la Mântuitorul.

Iar eu, păstorul și părintele Vostru sufletesc, rog pe Domnul și Mântuitorul sufletelor noastre, să binecuvinteze cu darul său aceste hotărâri ale Voastre și să le facă să producă roadele vieții celei plăcute Lui. Pe lângă aceasta, Vă urez din toată inima, ca aceste sfinte sărbători ale Nașterii Domnului, împreună cu cele următoare ale Anului-Nou și ale Bobotezii, să le petreceți cu sănătate, în pace, cu bucurie și mulțumire și să Vă învredniciți a le ajunge întru mulți și fericiți ani.

Impărtășindu-Vă arhieriasca Noastră binecuvântare, am rămas

Sibiu, la sărbătorile Nașterii Domnului din anul 1922

al Vostru al tuturor de tot binele voitor

Dr. Nicolae Bălan,
arhiepiscop și mitropolit

„Și slava Domnului a strălucit împrejur“

(Luca 2, 9)

Bucuriile se prefac adese în supărări, și petrecaniilor multe le urmează jălanii'le.

Părerea aceasta, nu mai departe, decât în România cea mare, s'a adeverit.

Înainte cu patru ani, tot jocuri, muzici, strigăte de bucurie, că s'a înfăptuit idealul neamului, prin obținerea întregirii. Părea, că jucând înfăptuim România. Mai apoi, nu după multă vreme, par'că s'au uitat jocurile. Se începe, nu-i vorbă, munca, dar cu ea de odată vin și conflictele — pe principii, căci noi, românii, cu principiile începem, și mereu accentuăm lucrurile mari. Adecă facem ca faraonul care, privind la stele, nu observă că înaintea lui se află buturuga, peste care s'ar putea rostogoli.

Vorbele umflate, mai ales întrebarea, că cine a înfăptuit România mare, se pare că e temă favorită de discutat, ca să se pună, bine înțeles, la umbră unii, și să se scoată la lumină alții, uitându-se cu totul, că idealul realizat nu are trebuințe de certe, ci de strângerea rândurilor. A te apuca de critică, înainte de a termina opera, nu-i tocmai cuminte ispravă.

La noi așa se petrec lucrurile.

Se părea la început, că avem de a face cu o ceartă în familie. Părechile nouă, până ce să devină un trup și un suflet, — vezi bine, — trebuie să treacă peste anumite neînțelegeri; dar fiindcă baza conviețuirii este dragostea ce determină părechile să încheie căsătoria, și interesul comun, de a-și crește copiii, — în căsniciile nouă curând se observă contopirea moravurilor. Soții urmează învățătura evanghelică «*nu nouă înși ne să plăcem*», și de aceea fiecare caută a face pe voia celui alt, nu cumva să-l supere și să se zădărnicească scopul pentru care s'au întovărășit. Așa se explică de ce cele mai multe căsătorii se susțin, deși poate firea

soților nu totdeauna e favorabilă armoniei.

Durere, nu cu certe de familie avem a face în statul cel nou român. Sfășierile vechi și nouă denotă că la noi anume se accentuează deosebirile de vederi și moravuri și că în România par'că s'ar căuta cu luminarea certele. Întrebăm de ce, și răspuns de nicăiri nu primim, ori dacă primim, se resumă în fraza conducătorilor: Nu putem face tovarășie cu partidele compuse din oameni de nimica, de aceea caută să le răpunem! Nu este partid în România întregită, cel puțin de prezent eu nu cunosc nici unul, care ar rezonă altfel.

Direcția aceasta în cugetare, evident, duce la rău.

Bune sânt conflictele. În natură ele curăță aerul îmbăixit cu miasme, în viața de stat prin conflicte se cristalizează curente demne de a se perpetua și — de altă parte — se nimicesc pornirile detestabile. Dar ne întrebăm: la ce folosesc desbinările neîntrerupte și luptele până în pânzele albe?

Nu sânt desbinările acestea povoiuri care inundând întreg câmpul, duc cu sine pământul gras ce nutrește vegetația și aduc foamete asupra locuitorilor expuși la inundări? Sânt, ca să mai rămân la asemănări, certele un fel de Nil ce esundează prea adese. Esundarea primă a Nilului priește câmpurilor egiptene și le sporește vegetația, a doua esundare suprapune pătură de nămol peste holde, a treia, a patra și altele mai departe ruinează cu totul sămănăturile, care nu se mai pot reculege.

Nu e scopul meu a arăta pe învingători și pe învinși, sau a scoate la iveală vinovații și nevinovații. Aceasta ar în-

semna, că vreau să intru și eu în arena combatanților.

Și totuși, trebuie să se facă pași serioși, ca frații să nu se mai nimicească. Este rușine națională, că România, după patru ani dela unirea politică, se află tot la treapta întâi, și nu a făcut pas serios să urce scara consolidării interne.

Țări tinere, și fără condițiile prielnice economice cum le avem noi, fac minuni pe terenul consolidării, ear noi stăm mereu în cenușă...

Foștii stăpânitori, ungurii, ne arată cu degetul și strigă lumii: Priviți neamul incapabil de a governa pe alții, pentru că este neam egoist, nu a cunoscut nici când idealul și nu a luptat pentru ideal!

Foștii stăpânitori lătesc vorbele, să convingă puterile mari, că aeropagul ce a dictat pacea europeană, a comis păcat neiertat când, sacrificându-i pe ei ni-a dat nouă, românilor, o țară care n'am meritat-o. Și opinia publică a lumii care atât de binevoitoare ne-a fost, văzând stările triste de acum, începe a da crezământ șoaptelor. Azi mâne ne putem trezi cu o coaliție externă contra noastră, în care ar fi să între și prietini noștri de ieri. Și de ce? Ca să ne aducă la stări mai prielnice. Ne vom trezi oare atunci? Vom cunoaște răul politicianismului, în care ne lăsăm târați?

E sosit prin urmare timpul de a porni mișcarea de sanare a relelor aduse prin politicianism.

Fiecare acțiune își are luptătorii, cari dau lovituri și primesc lovituri. Acțiunea are însă și privitori, cari participă aprobând ori desaproband pe luptători.

În cazul nostru, între privitori se numără mulțimea cea mare a românilor, cari însoțesc luptătorii, adevărat, dar nu se amestecă în luptă, ci asistă pasiv. Întreb: Oare nu contribuim și noi, cu ținuta noastră prea pasivă, la perpetuarea sfășierilor între frați? Responsabilității istorice, la tot cazul va fi greu a-i sta în față, pentru că fiecare luptător zice: Nu în numele meu port lupta; o port în numele obștei române care mă aprobă și-mi dă zor să merg înainte. Dacă deci carul statului nu merge bine, vina o purtăm noi obștea, care nu pășim la mijloc și nu strigăm:

— Destul, până aici! Mai departe nu.

Imi dau seamă de gravitatea acuzei ce se aduce publicului român. Cu toate aceste trebuie să susțin acuza, pentru că stările nesănătoase pot sta numai în societate stricată și ea. Hoții pot oare face pustiiri în societatea cinstiților? Nu pot. La cea dintâi încercare, vecinii îi descopăr și hoții trebuie să-și ia tâlpășița... spre locul ce li se cade.

Se zice că la noi sânt hoți, cari văzând cu ochii te fură. Se fură în birouri, se fură afară de birouri. Se fură în mod absolut păcătos, și se fură prin acaparări pe căi ce numai statului aduc deficite, încolo furii ar apărea «onorabili». Va fi așa — nu va fi așa, numai Dumnezeu știe, căci El pătrunde ascunzișurile sufletului omenesc. Dar că e așa, și că nu e așa, vorba se face, și răul aduce certele fără sfârșit, care trebuie curmate neapărat.

Cine să le curme? — Publicul cel mare, obștea română, noi cetățenii. Și cum să le curmăm? — Prin veto ce-l ridicăm contra vieții de partid cu programe strănte. Partidul nostru să fie partidul României întregi. Să se ridice deci, până nu e târziu, din șirurile publicului perso-

mele absolut nepătate și să ceară energic, ca obștea însăși să săvârșească această operație, ce se cheamă purificarea moravurilor. Operația este săvârșită îndată ce fiecare cetățean declară: «Vreau cu tot sufletul propășirea României, și deci jos cu ceice prin ținuta lor compromis propășirea!»

Sânt convins, că îndată ce-și va lua începutul în societatea noastră curentul, care pretinde muncă pozitivă și nu suferă certe, din contră fără cruțare dă la o parte din pozițiile ce le ocupă pe toți imbecilii, pe toți râvnitorii și vânătorii de bunuri personale, pe toți Efialții, — afacerile vor lua față nouă și veselă și vor intra în cel mai scurt timp în ogașa ce duce la prosperarea țării.

Dușmanii noștri cei mai periculoși nu se află în afară, ci între noi; se bucură poate de ocrotirea noastră, purtând unii din ei chiar haina curățeniei, deși sufletul le este cât se poate de negru. Să nu ne lăsăm seduși de lozincile mari, ci să punem pe fruntea celor ce merită stigmatul ce li se cuvine, căci nu se poate ca rușinea adusă neamului să se uite în mod ușuratic.

Indulgența e simț creștinesc și foarte laudată virtute, — dar trebuie făcută deosebire între celce o merită și celce nu o merită.

Evangelhia ne spune, că un tinăr oarecare, persoană destul de onorabilă, a venit la Hristos să-l primească între aleșii Săi. Și nu l-a primit, pentru că onorabilitatea nu împedea pe tinăr, ca în același timp să fie și foarte iubitor de avuții.

Prilej binevenit pentru renaștere sufletească ne sânt serbările Nașterii Domnului. Popoarele din vremea venirii lui Isus pe pământ, cum ne vestesc cărțile, suferau de aceleași defecte ca și timpul nostru: Se întunecase credința în Dumnezeu adevărului și luminii, și sporea cultul mamonei, tulburând pacea dintre oameni. S'a născut însă Isus, și lumea veche a luat îndată față nouă. Slava Domnului care a strălucit prin prejur (Luca 2, 9), a ridicat lumea veche.

Acea slavă să vie și să ridice și neamul românesc din mizeriile prezentului.

Prot. Vasile Gan.

Nașterea Mântuitorului

(R) Lumină mare din ceruri revărsată, s'a resplândit pretutindeni «la poporul celce sedea întru întunerec».

Căci eată s'a născut Isus, fiul lemnarului din Nazaret și a aprins flacăra iubirii în inimile omenești, dând înțeles vieții și cărmuindu-o spre pace și bună învoire.

An după an ni se vestește că iubirea înalță, și că ura ne coboară. Și noi, sărmani muritori, orbiți de luciri amăgitoare, asurziți de sgomotul deșertăciunilor, îmbătați de cuvintele jăguroase ale unor apostoli buimăciți, ne înstrăinăm de învățăturile dumnezeiești ale iubirii creștine, nu punem frâu patimilor păgubitoare, ci ne îndreptăm toată puterea sufletului spre mărire șubredă: spre îmbogățirea materială, însoțită mai totdeauna de sărăcia spirituală, spre îndoală, și pe urmă spre decădere tot mai învederată.

Nenorocul crește în măsura, în care stăruim în aceste răutăți și păcate.

Avem oameni cu capete luminate și brațe tari: bărbați apărători de țară; — dar avem și capete năucite de împrejurări, inimi slabe și pornite spre desfrâu. Și de aceea nu fiecare poate să-și cerceteze gândurile și să-și scuture ambițiile prisositoare.

Nădejdele ni se îndreaptă mai ales spre tinerime, conducătoarea de mâne, care în fața pericolelor ce ne împrejmuesc va umplea locul ce i se cade în temelul virtuților poporului din care a răsărit: credință vie, în război vitejie disprețuitoare de primejdii, muncă și cumpăt în vreme de pace, și în orice timp, la bine și la rău, disciplină și ascultare de binevoitorii puși răspunzători în frunte.

Prăznuim sărbătoarea armoniei. Sânt clipe de odihnă și de petrecere. Dar sânt și clipe de lăpădare de sine, de revenire la Hristos, care s'a născut ca să renaștem printr'însul noi înșine, fiii Lui.

Este nașterea Domnului.

Astăzi toate limbile să laude pe Mântuitorul zicând:

Intru cei de sus mărire, la oameni bună 'nvoire, pe pământ să fie pace, cu minunea ce se face...

Menirea bisericii

Biserica este, din punct de vedere cultural, un așezământ de educație. Menirea sa este să cultive sentimentele etice, sentimentele de altruism și de solidaritate între oameni.

Rolul bisericii, în timpurile când sentimentele sânt atât de hotărâtoare asupra fapturilor întregii societăți omenești, devine tot mai covârșitor. În aceeași măsură va crește, de sine înțeles, și răspunderea bisericii cu privire la dezvoltarea caracterului moral în credințioșii săi.

Binele, ce poate să-l aducă această instituție divină prin slujitorii săi, atârna dela atitudinea și concepția preoțimii despre menirea și rolul ei.

Spiritul pozitiv al vremii se manifestă adeseori cam superficial și trage la îndoielă importanța mare a bisericii în completarea creșterii tinerei generații.

Așa zișii «liber cugetători» sânt de părere, că a dispărut toată credința în dogmele creștinismului, și de aceea ar fi încetat și puterea de convingere ce însoțește actele sale de până acum.

Să presupunem, pentru moment, că așa ar fi: din biserica de demult n'a rămas, decât un așezământ cu autoritate scăzută asupra conștiințelor.

Dacă însă puterea ei s'a micșorat, care sânt urmările acestei «decadențe»?

Am văzut că monarhiile vechi s'au schimbat în monarhii constituționale, apoi în republice, și la urmă unele au devenit țări anarhice, — mai ales pe urma scăderii înrăuririi bisericești.

Va să zică: Dacă biserica nu mai are puterea de odinioară, și dacă liber cugetătorii nu primesc nimic din dogmele ei, aceasta nu însemnează că biserica nu mai are rost de existență...

Slăbirea credinței nu poate să fie alt ceva — după a noastră părere, — decât o trebuință de premenire în sufletele oboșite ale muritorilor.

Biserica este un așezământ religios care lucrează la mântuirea sufletelor și astfel reprezintă cele mai superioare interese ale oamenilor. Astfel acțiunea și înrăurirea ei trebuie neapărat să crească și să devină tot mai energică în mersul ei, care nu poate să fie oprit nici odată.

Problema de căpetenie este ca biserica să-și aibe oamenii, știutori de a scoate

FOIȘOARA

Colinde

I.

*Slavă intru cele 'nalte
Toate limbile să salte!
Salte Cerul și Pământul,
Să laude tot cuvântul:
„Intru cei de sus mărire,
La oameni bună învoire,
Pe pământ să fie pace
Cu minunea ce se face“,
Toți să-l laudăm cântându-l
Și prea binecuvântându-l
Pe cela ce ne arată
Lumina cea ne 'nserată;
Că s'a născut mult sfințită
Sămânța cea răsărită
Din a duhului Sfânt rouă
Mult folositoare nouă.
Din Brazda cea nearată,
Din Maria Preacurată,
Ce este Isus Hristos
Domnul lumii de folos.*

II.

*Trei crai dela răsărit
Spre stea au călătorit
Și-au mers, dupăcum cetim,
Până la Ierusalim.
Acolo cum au ajuns
Steaua 'n nori li s'a ascuns,
Și li-a fost a se plimbă,
Prin oraș a întreba:
— Unde s'a născut, zicând,
Un Crai mare de curând? —
Eară Irod împărat,
Auzind s'a turburat,
Pe crai în grab' i-a chemat
Și în taină i-a 'ntrebat;
Ispitindu-i, vru setos,
Să afle despre Hristos.
Și cu grai adăogat,
Foarte lor li s'a rugat
Zicând: — Mergeți de aflați,
Și veniți, mă 'nștiințați,
Să merg, să mă 'nchin și eu,
Ca unuia Dumnezeu!
Craii dacă au plecat,
Steaua ear s'a arătat
Și a mers pân' a stănut,
Und'eră pruncul născut,
Și cu toți s'au bucurat,*

*Pe Hristos dac'au aflat,
Cu daruri s'au închinat
Ca l'un mare împărat.
Și 'napoi dac'au purces,
Pe altă cale au mers,
Precum li-a fost lor și zis
Îngerul, noaptea, în vis.
Eară Irod, împărat,
Auzind că s'a 'nșelat,
Foarte rău s'a necăjit,
Oaste mare a pornit
Și 'n Vifleem a intrat,
Mulți coconi mici a tăiat,
Pân' la paisprezece mii
De prunci, mărunței copii,
De doi ani și mai în jos,
Ca să taie pe Hristos. —
O tirane, crunt Irod,
Muri 'n blăstăm de norod,
Nefiind el bucuros,
De nașterea lui Hristos!*

Calendarul Bunului Creștin (sau Calendarul arhidiecezan) este unul dintre cele mai frumoase calendare din toată țara. Doritorii de a l avea, ps l ceară dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, care trimite zilnic numeroase exemplare.

la iveală valorile etice care le conține o asemenea instituție, și să le adapteze la formele nouă ale timpului nostru.

Să apropii pe om de dumnezeiasca desăvârșire, să-i arăți pilde și modeluri de acest fel, — aceasta este nu numai frumoasă, ci și permanentă menire a oamenilor bisericii.

Criza religioasă prin care trece lumea actuală, cere dela toți servitorii altarului să nunească la redeșteptarea credinții prin lumina gândirii și prin grația divină.

Nu pierdem curajul, când auzim mereu că îndoiala se răspândește tot mai mult.

Cu cât mai adânc a pătruns îndoiala în suflete, cu atât mai sigură va fi înnoirea dorită: cuvântul, exemplul și vremea o vor înfăptui spre binele tuturor.

Legea lui Hristos

Sfânta Scriptură spune că omul este creiat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, socotit nu după trup, ci după partea cea mai aleasă din ființa omului, după schintea divină suflată în chipul alcătuit din materie pământeană: sufletul ce dă viață ființei omenești.

În inimă i s'a sădit legea dumnezeiască, să l conducă la viața demnă de puterea creatoare. Ceice lunecă la păcat, simțesc această lege cu toții și azi, în *mustrările* conștiinții lor.

Omul cel dintâi, după căderea în păcat și-a pierdut strălucirea nevinovăției și sfârșitului vieții. El a fost auncat din starea de fericire și de liniște sufletească a Edenului în pământul osândit să producă spini și polomidă: *aici*, pe pământ, avea să-și câștige hrana în sudoarea feței sale.

Înmulțindu-se oamenii, s'au resfirat în toate părțile lumii luptând cu grijile și necazurile în alergarea după fericire, pe care, în urma întunecimii mișcării, produsă de timpirea conștiinții, o căutau în săvârșirea păcatelor, lăsându-se alinați de ispitele deșertăciunilor.

Destrăbălarea crește și ajunge atât de răspândită, încât numai prin *potop* se putea desființa.

După potop omenimea se înmulțește din familia lui Noe, în inima căruia legea dumnezeiască rămăsese curată.

Omul nou, în năzuința împlinirii poruncii lui Dumnezeu: «Umpleți și stăpâniți pământul», se resfiră peste rogoșul lui, își caută liniște și mulțumire în aflarea mijloacelor pentru trai.

Legea divină, sădită în inima omului, — în luptă cu păcatul ce începea să i se strecoare în ființa sa, — rând pe rând își pierde din puterea luminii până când creatura lui Dumnezeu își uită de Creator.

Așa, la diferite popoare simțul religios și moral începe să iee deosebite forme, după cum

acelea erau influențate de legi administrative, de climă, de împrejurări politice, și mai ales de învățării și preoții lor.

Omul mereu începe să caute o ființă supremă, despre care i a rămas în adâncul sufletului un simț nedeslușit. Vedem cum unele popoare se închină la animale, la corpuri cerești, altele își au câte un profet, care le întemeiază lege de credință și morală. Se ivesc legiuitori noi, filosofi, cari aduc fel și fel de legi, prin care țintesc la fericirea individului cu toate înclinările și așteptările lui omenești.

Aceste legi n'au adus mulțumire pentru sufletul setos de înnoire, — ci din contră îl îngodau mai tare în moleșeala și în noroiul păcatului, care pentru mulți devenise virtute. Despre acești sfătuitori și conducători zice Isus, că furi și tâhari sânt, cari cu învățăturile lor nu intră prin ușa firească în staulul duhovnicesc al ființii omului, a căror glas nu-l înțeleg oamenii, căci n'a fost glasul păstorilor adevărați.

Omul a căzut, în urma acestor stări, pe povârnișul desnădejdiei.

«Când eată că la răsăritul răsăriturilor se ridică soarele mântuirii sufletești: Isus împrejmuț de crai și filosofi încărcăți cu daruri și de cete cerești, care intonau cu glas de îngeri: «Mărire între cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire».

Lumea toată își ațintește ochii asupra lui Isus, așteptând dela el mântuirea.

Gloatele se bucură de noua propovăduire, conducătorii se îngrijorează.

Isus însă pășește blând, propovăduind pacea și iubirea, temelul legiuirii sale.

N'am venit să stric legea și prorocii, ci să plinesc, zice Domnul.

N'a venit, ca legea descoperită omului în vechiul testament, să i-o strice, ci să o întregască, să o îmbogățească cu învățături nouă și mântuitoare. Legea nouă a lui Hristos, întemeiată pe dragoste, dă sufletului pace și conștiinții liniște.

Legea Lui desleagă toate problemele vieții practice. În legea lui Isus orice om găsește călăuză sigură în mersul vieții pline de valorile ispitelor la limanul fericirii vremelnice și veșnice.

Creștinul știe de unde vine și unde merge, copilul cât de fraged află de ce trăește și unde merge după moarte.

Pentru înțelegerea legii lui Hristos nu se cere nesfârșită carte. Ea mulțumește pe cel simplu, dacă e pătruns de duhul credinței adevărate, ca și pe cel erudit sau mare învățat.

În fața învățăturilor creștine toate învățăturile de morală și credință ale înțelepților se topesc ca cerea de fața focului, se pierd din sferile vieții sufletești ca fumul în albastrul văzduhului nemărginit.

Despre acestea zice sfânta Scriptură: «Pierde voi înțelepciunea înțelepților și nimici-voi știința cumișilor».

De când s'a avit legea lui Isus pe orizontul vieții sufletești a omului, se împlinesc aproape două mii de ani, și ea, ca o mamă iu-

bitoare, își îmbrățișează fiii săi mângându-i și întărindu-i în orice împrejurări ale vieții fericite sau sbuciumate.

Cu drept cuvânt Mântuitorul Isus, cu învățătura sa dumnezeiască, a putut să strige gloatele zicându-le: «Luați jugul meu că bun este, și sarcina mea că ușoară este!»

Ear pe cei aproape desnădăjduți în ostenelele și sarcinile lor, Domnul îi cheamă la sine spunându-le: «Veniti la mine, voi toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi»...

Aceste adevăruri ale credinței biruitoare avem să le luăm în seamă toți, cari ținem cu tărie la viitorul neamului românesc, al noului stat și al vechei noastre biserici. M.-H.

Iubirea față de inimici

De nouăsprezece veacuri și mai bine, lucește în toată strălucirea ei dumnezeiasca peșteră din Vfleemul Iudeei.

Domnul ceriului și al pământului se coboară din ceriuri și ia corp omenesc în această peșteră.

Acest fapt simbolizează veșnic, că săracului ca și bogatului îi este deopotrivă deschisă calea către împărăția ceriului — și toți deopotrivă ne putem împărtăși de bunătățile revărsate dintr'însa asupra omenirii.

S'au revărsat din belșug aceste bunătăți, — durere însă, că omenimea nici până astăzi nu și le-a însușit în deplină măsură. Nici până astăzi sublimile învățături ale Mântuitorului împărățite ca tot atâtea raze binefăcătoare nu au găsit un cuib cald în mintea și inima omenimii, căci în acest caz nu ar fi nici pe departe în lume atâtea greutăți, atâtea necazuri și atâtea suferințe.

Mântuitorul ne-a învățat, că toți sântem fiii unuia și aceluias părinte, și deci frați între oiață. Ne-a demandat «ne iubi unii pe alții, ba a iubi chiar pe inimicii noștri. «Iubiți pe vrămașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru ceice vă gonesc».

Eată unul din cele mai sublimе principii emanate dela Domnul.

Ne oprim astăzi în ziua Nașterii Lui în fața acestui principiu, pentru că Mântuitorul însuși s'a făcut model de iubire, când răstignit pe cruce față de ceice-l batjocoreau și chinuiau, se roagă Tatălui său cel ceresc cu veșnicile cuvinte: «Doamne, iartă-le, că nu știu ce fac».

Iubirea de inimici este cea mai mare virtute a creștinului, și cel mai frumos și mai sublim mod, în care se manifestează simțul de pietate creștinească.

Cu privire la această virtute fericitul Augustin scrie următoarele: «Nu putem face deapropelul nostru mai mare binefacere, decât iertându-i din inimă greșelile, cari le-a comis față de noi. Deoarece nu este nici un lucru mare a face bine celui ce nu ne-a făcut nici un rău. Semn de nobleță și de adevărată bunătate dă omul atunci, când iubește pe inimicul său, și când totdeauna face bine aceluia, carele îi dorește și la ocașuni date îi face rău».

Da ă biserica adventistă e formată numai din sfinți, precum susțin ei, de ce mai este nevoie a se pocăi? Contra botezului spun, că atunci trebuie copiii botezați când își vor da seama dacă vor sau nu să l primească, — ca și cum ai lăsa pe copil fără cultură până la o vârstă înaintată când poate să-ți spună dacă vrea sau nu să se cultive. Apoi zic că copiii sânt sfinți și nu trebuie botezați, deși în Romani 5. 12 se spune că în Adam noi toți am păcătuit. — Cam acesta e rezumatul ideilor expuse în cele 3 conferențe ale preotului Ene Dumitrescu.

Dări de seamă

— Făcute în conferența preoțească, din protopopiatul Devei, asupra unor publicații din 1922 de Stefan Florescu, preot în Vălișoara —

II.

12. Cu broșura «Cântarea adventiștilor» a Iconomului Ene Dumitrescu se încheie ciclul de scrieri cu conținut contrar doctrinei adventiste. Viliam Miller — cum spune autorul — din împreunarea sacrilegă a teoriilor protestante cu talmudul evreesc și religiunea creștină, a dat naștere unui monstru, numit adventismul, sectă religioasă cu caracter cosmopolit.

Adventiștii susțin că tradiția nu trebuie recunoscută; dar la Ioan 20. 30 și la Tesaloniceni 2. 15 sânt stâncile de granit peste cari nu pot trece, de și ar fa e-o cu bucurie spre a înlătura inespugnabila fortăreață a tradiției care-i oprește a interpreta în mod arbitrar sfânta Scriptură.

Adventiștii se ridică contra clerului, ca Filip V contra oratorilor atenieni, având răsunet în acțiunile lor cuvintele: «Bate-voi păstorul și se va împărăși a turma». Sânt-contra recompenselor primite de preoți dela mireni; dar nu văd și nu vor să recunoască zeciuiala dată de aderenții lor pentru vătavul din Hamburg, care i enormă față de ce primește preotul creștin.

Da ă biserica adventistă e formată numai din sfinți, precum susțin ei, de ce mai este nevoie a se pocăi? Contra botezului spun, că atunci trebuie copiii botezați când își vor da seama dacă vor sau nu să l primească, — ca și cum ai lăsa pe copil fără cultură până la o vârstă înaintată când poate să-ți spună dacă vrea sau nu să se cultive. Apoi zic că copiii sânt sfinți și nu trebuie botezați, deși în Romani 5. 12 se spune că în Adam noi toți am păcătuit. — Cam acesta e rezumatul ideilor expuse în cele 3 conferențe ale preotului Ene Dumitrescu.

Aceste scrieri, precum și celelalte trei anterioare, ar trebui cercetate și bine aprofundate de orice preot, spre a se fortifica și a putea spune cuvântul hotărâtor în materie de credință, îndrumând pe rătăciți la calea adevărului și dreptății.

Altă grupă de scriitori:

1. Profesorul universitar Nicu Cotlarciuc scrie: «Ocrotirea socială și biserica». Pornind din vremuri îndepărtate arată originea îngrijirii de săraci, care datează din timpurile apostoliei. Deși se găsesc urme la împărății păgâni, dar la baza acestor îngrijiri era egoismul, nu iubirea aproapelui, ca în creștinism. Facând o scurtă privire asupra îngrijirii săracilor pe timpii apo-

stolilor și urmașilor, prin diferite instituții, ajunge până în zilele noastre. Distinge trei feluri de forme în ocrotirea socială: ocrotirea socială publică, ocrotirea socială liberă particulară, și ocrotirea socială bisericească.

Ocrotirea socială publică trebuie să meargă mână în mână cu ocrotirea bisericească, și cea bisericească nu trebuie împedecată de cea publică.

Săracii nu au decât un drept moral a cere dela biserică sau particulari ajutor. Biserica însă, deși nu încurajează sărăcia, din cele dintâi timpuri se ocupă de săraci. Între săraci se disting multe categorii: bătrâni, lehuze, copii orfani, văduve, copile sărmene cari mergând în atmosferă îmbăxită de miasme otrăvitoare ale orașelor alunecă pe panta pierzării, seduse de viitorul ispitelor, — și alte multe feluri de săraci.

Pe toți aceștia, preotul să știe cum să i ajute fie cu cuvântul, fie cu fapta. Fonduri pentru ajutoare pot fi strânse pe diferite căi: prinnoase, contribuții benevole, colecte, fundațiuni, zeciuială, etc. Cu conducerea și administrarea fondurilor să fie însărcinați: episcopul eparhial și preoții dependenți, în chip benevol.

Le recomandă combaterea cerșetoriei pe toate căile, mai ales prin înlăturarea cauzelor care produc mizeria. Nu se recomandă însă a se stârpi, deoarece cerșetoria și vagabondajul

Sfântul Ambrosiu vorbind despre iubirea de inimi în cartea sa despre datorințele preoților scrie următoarele: «După modul în care privesc oamenii vătămările și nedreptățile, ce li le fac alții, societatea omenească după sânta Scriptură se poate împărți în trei clase: cei slabi în fața vătămărilor și nedreptăților primite zic: ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte; iar oamenii, cari au intrat pe calea, care conduce la perfecțiunea morală creștinească, nu respălesc niciodată celor ce-i batjocoresc și li vătămă. Oamenii cultivați moralmente în fața vătămărilor și nedreptăților, pe cari li le fac alții, răspund cu apostolul Pavel: «batjocoriți fiind noi binecuvântăm».

Sfântul Hrisostom scrie în privința acestor următoarele: «Precum Dumnezeu a făcut lumea din bunătate și din îndurare către neamul omenească, tocmai așa sântem datori și noi oamenilor, ca să fim îndurători față de deaproapele nostru, ca și noi să obținem dela Dumnezeu îndurare. Această îndurare a noastră față de deaproapele este cel mai bogat izvor de lumină. Să ne însemnăm bine aceasta și să fim îndurători către cei ce ne sânt datori, fie în bani, fie pentru vătămările comise asupra noastră. Nimenea să nu gândească la răsbunare, dacă nu voiește să-și facă și el rău. Dacă nu ierți, altuia, nu-i cauzezi acestuia atâta durere, pe câtă îți cauzezi ție. Dacă îl persecuți tu pe cel ce îți face rău, îți faci ție însuși daună; iar dacă nu-l persecuți, atunci îl ajunge pedeapsa lui Dumnezeu și ție îți dobândești dela Dumnezeu iertarea păcatelor. Întru aceasta ne vom asemăna cu Dumnezeu, dacă vom iubi pe toți și pe dușmani noștri și nu dacă vom face semne și minuni».

Am înregistrat aceste citate din sfinții părinți, ca vorbind la praznicul nașterii Domnului, despre această înaltă virtute creștinească, despre iubirea de dușmani, să ne aprofundăm în acele frumoase timpuri, în cari era atât de puternică morala creștină.

Să năzuim a ne însuși și impropria tot mai mult vecinicele principii ale Domnului, și nu numai a ne numi creștini, ci a fi adevărați creștini, pentru că creștinătății noastre avem să mulțămim tot ce avem, iar în mersul nostru către perfecțiunea creștinească să ne emancipăm de tot felul de divergențe, mari și mici, ce se vor ivi, — și căutând împărăția lui Dumnezeu toate ni-se vor adăuga nouă.

A apărut

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1923

Se vinde la **LIBRĂRIA ARHIDIECEZANĂ** în **SIBIU**, și în alte librării. — La cererile prin **MANDAT POSTAL** se va adăuga 4 Lei pentru porto și recomandat.

au existat întotdeauna și vor dăinui deapauri până la sfârșitul veacurilor. Se recomandă călduros onoratei preoțime.

2. Sub titlul: «*Două conferințe*», preotul Barbulescu caută să combată curentele social-democrate, care acum după război au degenerat aproape în nihilism și în bolșevismul cunoscut.

Ideile de libertate, egalitate și fraternitate, lansate în omenire de marea revoluție franceză din 1789, își au originea în Biblie, și reprezentanții democrației susțin că Biblia e contra acestor idei. O democrație care să meargă paralel cu învățăturile evanghelice sprijinindu-se pe ele, duce la progres și fericire; la din contră duce la ruina desăvârșită, la prăpastia pierzării. Poporul nu cunoaște margini furiei și dorului de răzbunare, atunci când judecata lui se pronunță amestecată de idei revoluționare.

Cine cugetă puțin asupra ideilor: comunitizarea averilor, libertatea amorului, și desființarea armatei și alungarea religiei ca o chestie personală și o zdreanță învechită, vede că aici numai de progres nu poate fi vorba. Asemenea idei aplicate în societate sânt menite a distruge, nu a edifica. Sufletul poporului, în urma sguđuitorilor evenimente, primește cu ușurință asemenea otrăvă sufletească.

Creștinii din Constantinopol

Stăpânirea turcească dela Angora a hotărât ca toți creștinii din Constantinopol să fie expulsați. Peste 500 de mii de nemusulmani din acest oraș așteaptă cu îngrijorare extraordinară, ce fel de soarte li se va croi în conferința păcii dela Lausanne.

În această privință, patriarhul ecumenic Meletios al IV a declarat unui corespondent francez următoarele:

«Turcii își pregătesc ruina. Amicii lor ar trebui să i facă să înțeleagă, că dacă izgonesc pe creștinii cari de veacuri trăiesc cu ei, desorganizează cu desăvârșire țara lor. Inchipuți-vă o clipă Constantinopolul care numără acum un milion de suflete, lipsit de nemusulmanii lui. Populația lui va fi redusă la jumătate; 80 la sută din turcii cari stau aici sânt funcționari sau ofițeri. Cei ce vor fi dați afară, sânt producători; cei ce vor rămânea, nu sânt decât consumatori.

La Constantinopol patru părți din cinci dintre elevii școalelor franceze sânt greci și armeni. Când părinții lor vor pleca, instituțiunile acestea vor fi goale. La Constantinopol mai sânt 200 de școale primare, secundare și superioare grecești, frecventate de 30.000 de elevi de ambele sexe. Aceste școale, de pe acum jumătate goale, vor trebui să-și închidă porțile.

Din acest punct de vedere evacuarea creștinilor va pricinui daune simțitoare, dar nimeni nu va pătimi ca turcul din situația nouă. Amețiți de o victorie căreia li exagerează valoarea, naționaliștii dau dovadă de o încăpățănare mărginită care le va fi nefastă. Cunosced că-va cari au conștiință că în ziua când creștinii vor părăsi Constantinopolul, capitala Turciei va deveni un oraș mort care nu va mai fi decât amintirea trecutului lui.

Nu mă plâng, împotriva Franței, care de sigur face pentru noi tot ce poate; dar nu pot să ascund marea tristețe ce încerc față de viitorul nesigur al compatrioților mei. Creștinii din Turcia își vor ispăși soarta; dar marile puteri vor uita că până azi ei erau în drept să se rezeme pe protecția lor?».

După Meletios, recensământul din 1912 a arătat că 380 mii de greci locuiau la epoca aceea în vilaietul Constantinopolului și în san-giacul Ceatalgea. De atunci numărul lor a sporit. Din Constantinopol au fugit 50.000 de greci în aceste două din urmă luni, și se crede că mai rămân 300.000 în cari nu intră decât între 60—70.000 supuși greci. În sfârșit 160—170.000 de armeni sânt încă în capitala Turciei. Prin urmare, ar fi aproape o jumătate de milion de persoane care sânt amenințate să părăsească orașul.

Patriarhul a mai zis: nu pot crede că la Lausanne se vor desinteresa complet de soarta acestor nenorocite populațiuni creștine, care se întreabă către ce punct al globului vor merge să caute un azil...

Și contra acestei dureroase stări de lucruri, singur preotul are cuvântul hotărâtor din înălțimea amvonului. Durere însă, că de multe ori fapta nu corespunde vorbelor, — și cât de sec răsună cuvântul lui în pustiul fără de fapte. Ogorul lui Hristos e mare, lucrătorii sânt puțini și spinii cresc neconținut.

3. Șerban Ionescu dă la lumină: *Atitudini etico sociale scoase din viața sfântului Ioan Hrisostom*. Sfântul Ioan a fost una dintre puternice ființe luminoase care lasă în urmă o dără lăcătoare dealungul veacurilor. «Nu este oare nebunie a uita propriile mele slăbiciuni spre a mă ocupa de ale altora?» se întreabă el. După dărâmarea statului împărătesc din Antiohia al cărui episcop era și unde celebrul Libanius făcea vâlva mare cu marea sa retorică, urmașii vremuri de judecată și răzbunare împărătească. În mijlocul sinistrului tablou de groază și cutremurare sufletească, Hrisostom stă deasupra tuturor furtunelor deslănțuite de furia răsbunării împărătesc, și prin sfaturi și pilde biblice întărește sufletul Antiohienilor.

Puterea sfântului Ioan se dovedește atunci când consulul Eutropiu, căzut în disgrăția împăratului și a poporului, caută azil sub scutul biseicii, care cu puțin timp înainte fusese desființat prin intervenția lui. În momentul suprem toți îl părăsesc, numai sfântul Ioan îl luă sub

† Protopresbiterul Demetriu Moldovan

Rând pe rând ne părăsesc: bătrânii noștri preoți, crescuți în seminarul arhidiecezan sub aripile ocrotitoare ale fericitului adormitului întru Domnul arhiepiscop și mitropolit Andrei.

Înregistrăm astăzi cu durere tristă veste, că venerabilul nostru confrate, seniorul părinților protopresbiteri din arhidieceză, *Demetriu Moldovan*, protopopul Sighișoarei, a încetat din viață în seara zilei de 18/31 Decembrie a. c. lăsând în cel mai profund doliu pe neconsolabila sa soție, numeroși consăngeni și rudeni, precum și preoțimea, învățătorii și poporul nostru credincios din tractul său protopresbiteral.

Răposatul în Domnul s'a născut în Murăș-Oarba în anul 1848. După absolvirea studiilor gimnasiale, a intrat în seminariul arhidiecezan, absolvând în anul 1870. În anul 1872 a fost hirotonit din partea fericitului mitropolit Andrei întru presbiter. În 1884 e numit administrator protopresbiteral, iar în 1892 este ales și întărit de protopresbiter al tractului Sighișoara.

A fost un zelos și conștiencios preot și protopresbiter, credincios servitor al altarului Domnului și poporului și un bun conducător al preoțimii și poporului său, și în tot timpul cât a funcționat ca preot și ca protopresbiter și-a dat cea mai mare silință pentru lumina și înaintarea poporului credincios. A fost un model de punctualitate și exactitate.

Pentru aceste distinse calități, a fost ales din partea sinodului arhidiecezan în anul 1906 alesor onorar în senatul școlar, iar în anul 1910 în senatul bisericesc. A avut mângâierea, că în ultimul timp cuprins deja de morbo, a fost decorat din partea M. S. Regelui nostru *Ferdinand I.* cu răsplata muncii pentru biserică, clasa I.

Rămășițele pământești ale defunctului s'au depus cu solemnitatea cuvenită Miercurea trecută în cimiteriul parohiei noastre din Sighișoara, în prezența tuturor autorităților civile și militare din acest oraș, a preoțimii și învățătorimii tractuale, a întreg poporului nostru din Sighișoara și a unui însemnat număr de credincioși din împrejurime.

protecția lui și nu-l dădu afară nici la cererea împăratului.

Crunță a fost lupta între Hrisostom și împărăteasa Eudoxia, pe care nu o cruță nici decum, ci lovește în viața ei cu ușoare moravuri. În urma predicii sale rostită la amintirea morții Inante-Mergătorului Ioan, în care împărăteasa e numită «Irodiață», e depus.

De principii morale nu poate fi vorba la Hrisostom, decât de singuratiche principii împărtășite prin omiliile sale.

4. Scriere de valoare este și «Istoria predicii la români» de diaconul Dr. Gheorghe Comșa. Incepe cu istoricul predicii din vremuri îndepărtate, din secolul XV, cu vestitul Grigore Tâmbac și după o expunere bogată în amănunte în desfășurarea vremii, ajunge cu desvoltarea până în zilele noastre, amintind pe toți lucrătorii cari au pus sămânță în ogorul Domnului. Cătră sfârșit exprimă părerea eruditului Simeon Mhedintși, care cere ca predica să devină o lecție de pedagogie. «Datoria preotului — spune distinsul profesor — nu e numai a liturghisi și a citi, pentru că Hristos nu a zis mergeți și citiți, ci mergeți și *predicați*. Nu glasul, ci sufletul preotului trebuie să se audă».

5. În sfârșit ultima broșură apărută în biblioteca exegetică și patristică e: «*Sf. Apostol Pavel*, studiu asupra personalității și acti-

Serviciul funebral a fost oficiat în biserică, din partea mandatarului I. P. Sfințitului nostru arhiepiscop și mitropolit Nicolae, a părintelui asesor consistorial Matei Voileanu, asistat de întreaga preoțime tractuală, care în o frumoasă vorbire, a dat expresiune pierderii celei mari, ce o suferă biserica și poporul nostru prin trecerea decedatului la cele vecinice.

Depunând o lacrimă de durere pe mormântul defunctului, rugăm pe Dumnezeu, ca familia rămasă în doliu să o consoleze, iar sufletul lui să-l așeze în locașurile dreptilor.

In veci amintirea lui!

Nr. 9947 Ep.

Notificare oficială

Atragem atențiunea oficiilor protopresbiterale și parohiale la dispozițiunile concluzului congresual Nr. 236 din anul 1878 pentru înființarea unui fond mitropolitan, conform căruia în tot anul la sărbătoarea «Arătarea Domnului» trebuie să se poarte un disc separat în toate bisericile din mitropolia noastră în folosul numitului fond. Prin urmare oficiile parohiale să dispună purtarea acestui disc, ear suma ce se va aduna, a o trimite oficiului protopopesc concernent până la 15 Ianuar st. v. 1923.

Oficiile protopopești să trimită Consistorului arhidiecezan banii încuși pe lângă conșpect până la 31 Ianuar st. v. 1923.

Sibiu, 15 Decembrie 1922.

Consistorul arhidiecezan.

Nou abonament

Cu 1 Ianuar v. 1923 deschidem nou abonament la **Telegraful Român** cu prețurile arătate în fruntea ziarului.

Dnii abonați sânt invitați să-și înoiească din vreme abonamentul, stăruind pentru răspândirea organului nostru în cercuri cât mai largi.

Abonamentul se face prin mandat poștal. Numele abonatului și locuința (și poșta ultimă) să se scrie legibil, la adresa: **Administrația Telegraful Român, Sibiu.**

Administrația

Nr. 9923.

Comunicat

S'a constatat adeseori, că atât oficiile parohiale, cât și cele protopresbiterale nu satisfac diferitelor ordine, circulare ori comunicate oficiale publicate în «Telegraful Român» sub cuvânt că acele ordine nu s'au trimis direct oficiului ori că nu au primit foaia. De aceea facem cunoscut tuturor oficiilor protopresbiterale și parohiale din arhidieceza noastră, că toate ordinele, circularele și comunicatele oficiale publicate în organul oficios al arhidiecezei noastre «Telegraful Român» sânt obligatorii pentru toți și se așteaptă să fie satisfăcute fără alt ordin special, făcându-se responsabili toți cei ce nu vor satisface acestora și cari vor avea să supoarte consecințele neîndeplinirii ordinelor autorității superioare bisericesti conform circularului Nr. 7398/920.

Aceste ordine vor avea să fie introduse în protocolul de esibite fiecare sub număr separat.

Numerile perdute din foaia oficioasă se vor reclama dela administrația foii.

Sibiu, 13/26 Decembrie 1922.

Consistorul arhidiecezan

Dela Hunedoara

— Corespondență —

Acțiunea culturală sistematică, din Hunedoara și împrejurim, începută de despărțământul Hunedoara al «Asociațiunii» înainte cu doi ani, — de când s'au ținut pe sate peste 70 de prelegeri populare, ear în Hunedoara 12 conferențe încadrate în programe educative și distractive, — s'a pornit din nou în earna aceasta cu acelaș zel și aceeaș sistemă.

Prima serată culturală din Hunedoara s'a ținut la 1 Dec 1922, cu 2 conferențe: «Cultura sufletească», de păr. A. Ludu protopop și «Intregirea neamului» de dl T. Popa, directorul școalei medii, când doamna Hortenzia A. Ludu a executat cu multă gingășie și artă două soluri de voce și pian; asemenea și dl I. Brâncoveanu, profesor, doine de pe Târnavă; o elevă a recitat poezia «La Alba-Iulia», ear doamna Zoe A. Constantinescu a fost la înălțime, ca dicțiune și temperament, în recitarea «Imnului întregirii» de Mărculescu; asemenea și corul școalei civile în cântările «Sfânta zi de libertate» și «La arme». —

La a II serată, din 13 Dec. păr. protopop A. Ludu a ținut o conferență comemorativă despre 3 distinsi Andrei ai neamului: Șaguna, Mureșanu și Bârseanu; corul școalei medii a

executat «Imnul lui Șaguna», «Imnul unirii» și «Deșteaptă-te Române»; Elisabeta Suciu a cântat la pian «Sonata patetică» de Beethoven, ear dl și dna A. Constantinescu în duet la vioară și pian: «Arii populare» de R. Klenck; toți au fost mult aplaudați.

In 19 Dec. matineu: După drăgălașele recitări și coruri ale școalelor primare și medii, între care s'a remarcat corul școalei medii «Trăiască România Mare» de Ivela, urmează conferența: «Ocrotirea socială, din punct de vedere social, caritativ și național patriotic», de păr. protopop A. Ludu; apoi se distribuie ajutoarele de Crăciun în suma de Lei 13800, — celor 89 orfani de război și elevi săraci, de cătră Filiala Hunedoara a «Societății ocrotirii orfanilor din război», înființată în anul trecut, «Reuniunea femeilor române» și colecta dlui Dr. A. Bogdan, judecător, conform taboulilor orfanilor și săracilor prezentate de secretarii C. Dima și A. Constantinescu. Această serată emoționantă, închinată ajutorării copiilor jertfei și măririi naționale, se încheie cu cuvântul înduioșător de mulțumire al unei eleve orfană.

In 19 Nov. s'a oficiat sfințirea bisericii ortodoxe române, frumos renovată, din Răcăștia Hunedoarei prin protopopul A. Ludu ca mandator al I. P. S. Sa Mitropolitului Nicolae. Străduințele și jertfele frumoase ale bunilor noștri ortodoxi din Răcăștia — resfirați printre reformații înstăriți și de 4 ori mai numeroși de acolo, le au fost răsplătite prin deosebitul fast al sfințirii bisericii înnoite, ridicat prin prezența tuturor oficialităților din Hunedoara și prin prestațiunile corului bisericesc ortodox din Ghelar, condus de părintele G. Hența, care, pe lângă răspunsurile liturgice și ale actului sfințirii, a dat și un concert poporal admirabil.

Fie, ca aceste contribuții, de muncă și jertfă pilduitoare, să servească de îndemnuri în evoluția sufletească atât de resimțită!

a.

Valutele europene

Un ziar din capitală povestește o întâmplare cu haz, petrecută la conferența de pace dela Genova între delegații diferitelor state. Era în ziua de deschidere și delegații hotărâseră să mănânce împreună. Cum nu era un banchet organizat, fiecare a cerut ce a vrut și și-a plătit masa.

Când se prezintă chelnerul cu nota, Lloyd George citește în lire italiene țifra care-l privea, scoate o liră sterlingă și achită.

Chelnerul trece la Barthou, care numără câțiva franci.

Dl I. Brătianu e silit să-și golească tot buzunarul plin de lei, ca să-și plătească masa foarte sumară.

Când chelnerul ajunge la reprezentantul Germaniei, acesta îi suflă la ureche:

— Vezi că am în automobilul d'afară un geamantan cu mărci. Cere-l șoferului. Sânt tocmai atâtea câte trebuie pentru costul rasolului, șnițelului și berilor mele.

vități sale practice», de pr. C. Provian. Prin această scriere se încearcă să se facă o privire asupra epistolelor pauline din punct de vedere practic «din care se ridică luminoasă în hotarele vremilor figura marelui apostol al neamurilor, personalitatea sa, acel ceva din el care covârșește anii vremilor». Cronicarul Costin zice: «Nu sânt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri», care exercită atât de mare influență asupra lui, încât se conduce de cărmălor. Sânt însă și vieți care scapă de zdrobitoarea lor influență. «Aceste vieți sânt ele înși-le creatoare de noi vremuri sub cărmă căroră își vor depăna alții firul vieții». O asemenea viață e a Apostolului neamurilor care se înalță deasupra vremilor și tuturor împrejurărilor de timp și loc.

Răspândirea creștinismului prin Pavel se datorește întinderii imperiului roman și siguranței circulațiunii, datorită căreia Pavel parcurge distanțe de mii de kilometri, apoi el își are originea în Tarsul Ciliciei, unul din principalele puncte ale marelui circulațiuni. Desigur nu fără importanță e faptul că limba greacă, în care Pavel scrie epistolele sale, era limba universală. În imperiu era decadere generală, doar cultul cezarului, alimentat de cultele și misterele orientale, se menținea. Pavel se adresează mai ales prozelitilor, cari primesc mai ușor noua doc-

trină și merge acolo unde nu a mai fost alt misionar înainte. Vedem însă că activitatea sa are de scop, pe lângă creștinarea neamurilor și unificarea credinței.

Născut după lege fariseu, precum spune însuși, din mare prigonitor devine în urma minunii de pe calea Damascului, vasul ales al sfântului Duh. Personalitatea sa reese din greul și mizeria călătoriilor misionare, pentru că așa debil, slab ca constituție fizică, face uriașe drumuri pe jos.

Bland cu cei blânzi, cuvântul său devenia aspru cu cei abătuți. Predica sa variaza, după auditor și împrejurări.

Alege cel mai principal centru pentru comunitate și nu pleacă de acolo, până nu i bine organizată, întreținând vie corespondență cu toate comunitățile. Cu conducerea comunității însărcinează bărbați de încredere, oameni, după expresia cinicului Diogene.

Apostolul ginților o singură epistolă a voit să scrie, nu 14, care sânt frânturi de clocot din sbuciumul sufletului său. Și această epistolă e aceea care nu constă din slove scrise cu cerneală pe hârtie, ci din slove săpate în inimi. Grandioasa epistolă a lui Pavel e «crearea unei noi vieți universale cu temelie în evanghelia lui Isus!»

Patru principii fundamentale stau la baza activității uriașului apostol: *convingerea* pe care se bazează toată opera sa, *iertarea* pentru cauza sfântă, gândul spre noi *cuceriri* duhovnicești, și în sfârșit minunata *organizare* a comunităților «Cu el este în adevă Domnul deasupra vremilor și frământărilor noroadelor, lucrând purerea în ele și prin ele la realizarea în lume a împărăției lui Dumnezeu». —

Furtune înfricoșate deslănțuite s'au din cele patru unghuri ale lumii asupra ortodocșilor creștini. Spinii și neghina amenință să înăbușe sămânța evangheliei. Nouri negri, prevestitori de nenorocire, se înalță amenințători la orizontul ogorului blândului Nazarinean. Priviri înveninate de ură ne ațintesc de pretutindeni și scrașniri satanice se aud în întunerecul corupției enervatei noastre vremuri... Să luăm aminte!

Invățământ religios. A apărut: «Un cuvânt la reformarea învățământului religios». Disertațiune ținută la Congresul catihetic al Asociației clerului «Andrei Șaguna» din mitropolia Ardealului, Bănatului, Crișanei și Maramurășului, în 3/16 Noembrie 1922, la Sibiu, de Dr. P. Barbu. Prețul: Lei 5. Se poate comanda la Librăria Diecezană, Caransebeș (Bănat).

Delegatul Austriei scoate o hârtie de trăsura dela căile ferate:

— Te rog trimite pe cineva la gară. Mi-au sosit două vagoane cu coroane. Dacă n'ajung pentru mâncarea mea, creditează-mă pentru rest, pân'o veni alt transport.

Mai rămăsese Rakovski să și plătească nota. Delegatul rus ia de sub scaun o mașină de tipar și o dă chelnerului zicând:

— Treci dincolo în odă și trage câte ruble-ți trebuie....

Și astfel, masa fu achitată în diferitele valute europene.

Si non e vero...

Mulțumită publică

La ședința festivă a societății de lectură «Andrei Șaguna» a elevilor din școala normală, au contribuit cu sume de bani, următorii domni și doamne:

I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, arhiepiscop și mitropolit, Dna Hodoș și I. Gorun, câte 100 lei. Societatea de lectură a teologilor 40 lei. Doara Irina Stan și Patriciu Bota, câte 30 Lei. V. Fincu, ases. cons. 21 Lei. Ilie Beleuță, prof., Maria Rociu, Dna N. Popoviciu, Dr. L. Ionașiu, medic, Eugen Todoran, prof., Tim. Popovici, prof., Victoria Popovici, inv., Tr. Scorobeș ases. cons., Dr. I. Stroia, director regional Dr. V. Lăzărescu, prof., Dr. N. Petra, adv., N. Frâncu, I. Govu și Patriciu Marcu, funcționari, Dr. N. Regman, prof., E. Roșca, T. Cora, Candid Popa, subrev., I. Barbu, inv., Dr. Ilie Iancu, medic, Dr. L. Balint, adv., Dr. Vasile Bologa, dr. de liceu, Dna N. Moga, V. Nstor, secr. cons., L. Triteanu, asesor consistorial, N. Borcia, profesor, George Bărbat, șeful com. de închiriere, Teofil Caliman, învățător, I. Barbu, Nicolae Băilă, prof., Dra I. Coman, Dr. Ioan Fruma, avocat, P. Morușca, dir. de internat, Dna E. Tordășan, prof., I. Nuțu, șef de gară, Colonel Teodorescu, Traian Cucuian, Aurel Popoviciu, prof. și N. N. câte 20 lei. Alexe Giuglea, prof. 15 lei. Romul Simu, secr. la Asoc., Anton D., Ion Rebeș, S. Imbăruș, Nicolae Colan, I. Stanciu, zugrav, I. Alexandru, A. Borzea, Dumitru Axente, Dna P. Dragoiu, M. Băncilă, N. N., S. Anușca, I. Trifa, dir. de orf., V. Moșoiu, Elena și Nicola N. I. Feldiorean, P. Vuicu, I. Băciu, P. Crișan, N. N., I. Neagoe, N. N., Dr. I. Bunea, dir. de lic., și Tr. Preda, dir. la com. com., câte 10 lei. Samoilă Băciu, I. Braniște, I. Pinciu, Dna Hurdu, Ilie Dragomir, N. Joandrea, Dra X. I. Dop, inv., și Boeriu Gh. câte 5 lei. În total: Lei 1431.

Dna Hodoș, Ion Gorun și Trandafir Scorobeș au dăruit societății mai multe cărți ai căror autori sânt.

Pentru marimonioasele dăruiri societatea de lectură «Andrei Șaguna», a elev. din școala normală din Sibiu își exprimă cele mai călduroase mulțumiri.

Aurel Popoviciu
președinte

Știrile zilei

Urare. La serbătorile Nașterii Mântuitorului dorim tuturor cititorilor noștri sănătate și mulți ani, primind cu inimă curată pe Domnul.

Chiriile. În Februar 1923 se va prezenta parlamentului proiectul de lege pentru prelungirea actualei legi a chiriilor. Cum se vestește din București, se fac mari stăruințe, din partea celor interesați, ca legea viitoare să fie cât mai mult schimbată în folosul proprietarilor. Chiriștii trebuie să fie atenți și să caute sprijin și în știrile parlamentarilor, dacă voiesc o prelungire de cel puțin doi ani a contractelor de închiriere în condiții omenești.

Aviz. Studenții universitari din regiunea Sibiu cu onoare invită On. public la *serata artistică-literară*, urmată de dans ce o va organiza la Sibiu în ziua de 9 Ianuar 1923 (a treia zi de Crăciun), în sala Unicum. Inceputul la ora 8-30 seara. Invitări speciale nu se fac. Ținuta de stradă. Sânt de preferat coetumele naționale.

Comitetul araniator.

Alegere de protopop. În sinodul protopopesc, întrunit în 16 Dec. v. pentru alegerea noului protopop al Brașovului, sub presiunea comisariatului consistorial Matei Voileanu, s'au dat 69 de voturi, dintre care 30 pentru Dr. Iosif Blaga și 39 pentru Dr. Nicolae Stinghe.

Marirea diurnelor. În ședința camerei din 29 I. c. s'a depus proiectul de lege care sporște diurna parlamentară dela 160 la 200 lei, plus o leafă fixă de 3000 lei lunar, în total *nouă mii* de lei pe lună de fie care părinte al patriei române. — Viața e scumpă nu i vorbă, — dar parlamentarii noștri ar trebui să ne dea altfel de exemple.

Predică germană. În ședința camerei din 27 I. c. dl N. Iorga a întreat pe dl ministru al cultelor dacă este informat că în biserica romano-catolică, în catedrala Sf. Iosif, din București, arhiepiscopul a ținut, la Crăciunul apusean și în prezența M. Sale Regelui, o predică în limba germană, — un lucru care nu se poate îngădui. Dl ministru al cultelor a răspuns că ia act și va cere relații. — În ședința din ziua următoare dl ministru C. Banu răspunzând întrebării de ieri a dlui N. Iorga, spune că într'adevăr arhiepiscopul romano-catolic din București, dr. Netzhamer, a ținut predica în limba germană la serviciul religios din ziua Crăciunului rom.-catolic, la care asistase și M. S. Regele. Reprobând acest procedeu, dl C. Banu a cerut arhiepiscopului lămuriri, și acesta i-a răspuns că la catedrala Sf. Iosif se predică pe rând în românește, franceză și nemțește, și că în ziua Crăciunului se întâmplase să fie rândul predicii germane. Arhiepiscopul a exprimat regretul că n'a știut din vreme că M. S. Regele participă la sărbătorirea Crăciunului; a dat însă dlui ministru asigurări că pe viitor, va îngriji ca ori de câte ori va asista M. S. Regele la serviciile religioase din catedrala romano-catolică, predica să se facă în românește. — Dl N. Iorga, în replică, spune că nu era îngăduită această atitudine arhiepiscopului Netzhamer în fața Soveranului țării acum, mai ales după rolul trist pe care l-a jucat arhiepiscopul în vremea ocupației, când a organizat procesul catolice în favoarea ocupanților, cari prădaseră clopotele bisericilor noastre, cruțându-le pe cele ale bisericilor catolice și protestante. Dl Iorga nu crede că răspunsul arhiepiscopului e sincer. Cred, încheie, dl Iorga, că ministrul cultelor va fi luat măsurile de rigoare ca, în viitor să nu se mai repete greșala de-a se predică în limba germană în fața Regelui.

Pentru Asociațiunea din Sibiu. La propunerea deputatului Ion Smionescu camera deputaților, în ședința sa din 28 I. c., a hotărât să cedeze diurnele de pe o zi Asociațiunii, în scopul de a-i sprijini activitatea culturală.

Numire. Dl Romul Cândea este numit profesor titular la catedra de istorie universală medie, modernă și contemporană dela facultatea de filosofie a universității din Cernăuț.

Factă bună. Marele proprietar din Prahova, *Constantin N. Vasiliu*, a făcut o donație de 12 milioane de lei pentru clădirea unui cămin studențesc pe seama fiilor de țărani doritori de învățătură. Dl Vasiliu a adresat dlui ministru al instrucțiunii o scrisoare prin care face cunoscut hotărârea ce a luat în scopul de a da la 100 de studenți locuință și întreținere până la terminarea studiilor. Scrisoarea aceasta se termină cu următoarele cuvinte: Fac această operă de binefacere, pe de o parte drept recunoștință în fața lui Dumnezeu și spre mulțumirea sufletului meu, că am putut isbuti cu succes în toate întreprinderile mele; iar pe de altă parte îndreptez această operă de binefacere spre folosul fiilor de țărani în mijlocul cărora am trăit o viață întreagă și am muncit și pentru care am avut și am o deosebită dragoste.

Prelungire. Monitorul Oficial din 26 I. c. publică legea, prin care guvernul este autorizat să prelungească mandatele actualelor reprezentanțe și antistii comunale din Transilvania, Banat, Crișana, Sătmar și Maramurăș, până la maximum de un an dela expirarea lor.

† **Elena Jourca n. Moga** după un morb scurt, dar greu și a dat sufletul în mâinile Creatorului în 27 Decembrie 1922, în etate de 56 ani și al 37 lea an al fericitei căsătorii, împărțită fiind cu sf. taină a cuminecăturii. Rămășițele pământești ale răposatei s'au ridicat din capela cimiterei centrale din Sibiu și depus spre veșnică odihnă în acelaș cimiter în 29 Decembrie la ora 3 d. a. În veci pomenirea ei!

Dar. Pentru elevii orfani din internatul arhiepiscopal a dăruit suma de Lei 100 (unasută Lei) părintele *Mihail Stoia*, profesor la liceul «Gheorghe Lazăr» în Sibiu. Direcțiunea internatului îi exprimă călduroase mulțumiri.

Neadăvăruri se spun în ziarul Patria și Gazeta Transilvaniei, când se afirmă, că opt preoți ortodoxi români pleacă din Ardeal la America, având însărcinarea (din partea cui? Red.) să facă, printre altele, propagandă pentru partidul liberal tocmai în America. Pe tema aceasta, numitele ziare brodează articole de senzație, lipsită de orice seriozitate, — pentru că nu precizează absolut nimic. Nu este adevărată nici afirmarea, că autoritățile bisericesti d-la Sibiu opresc din motive politice pe «protopopul» Ion Poda să plece în America. Cercurile noastre bisericesti au să vegheze negreșit și asupra acelor cari fac servicii baptiștilor și dușmanilor legii ortodoxe, chiar dacă acești dușmani își găsesc apărarea în coloanele ziarelor românești.

Paul Wegener în Sibiu. Marele artist dramatic, Paul Wegener, va da în teatrul Sibiului trei reprezentații în 4, 5 și 7 Ianuar n. 1923. Se reprezintă drame din Shakespeare, Strindberg și Hauptmann, și anume: Otello, Dansul morții și Colegul Crampton. Presa din București face mari elogii lui Paul Wegener, ca actor sobru, masiv și prodigios, și ca cel mai perfect interpret de astăzi al marilor scriitori dramatici.

Ședința literară din luna Decembrie a Reuniunii meseriașilor români din Sibiu se ține Joi în 11 Ianuar n. 1923 la ora 8 seara în sala festivă a Reuniunii din strada Brukenthal 17. La această ședință literară și-a oferit binevoitorul concurs dl Silviu Țeposu, profesor la liceul «Gheorghe Lazăr», ținând o conferință despre «Ce însemnează Alba-lulia pentru neamul românesc».

Comitetul.

Necrolog. În luna trecută a încetat din viață diaconul *Ieroftei* la mănăstirea Cernica de lângă București. Ieroftei Lăzăroae era originar din Avrig; s'a stabilit călugăr la Cernica acum vre o 26 ani, avea vârsta cam de 40 ani, era unul dintre descendenții marelui Gheorghe Lazar. Odihnească în pace.

În zilele de scumpete a traiului, toate băncile din țară au dat de Crăciun funcționarilor, ca gratificație, salariul de pe o lună.

Frigul din Decembrie a fost simțit și în Italia, cum nu s'a mai pomenit de zeci de ani. Urmările gerului s'au observat până în împrejurimile Romei, unde s'au ivit călduri de lupi. Din Apeninii acoperiți de zăpadă fearele au fost mânate de foame spre șesuri și ciobanii italieni au avut să poarte lupte eroice cu lupii fiamânzi care se aruncau asupra turmelor de oi și vite.

Locuri vacante. La percepțiile din Sebeșul-săseș, Mercurea, Săliște, Tâlmaci, Norcric și Turnișor Sibiu sânt mai multe posturi vacante de agenți de urmărire cl. II (funcționari). Cererile de numire se vor înainta subsemnatei administrații financiare până în 10 Ianuar 1923. Lângă cereri se vor alătura certificat de botez, de studii, de bună purtare și certificat de serviciu dacă a mai fost în serviciu. La ocuparea acestor posturi se cer cel puțin 6 clase primare. *Administrația financiară, Sibiu.*

Nr. 392—1922 prot.

(224) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III **Lovnic**, din protopresbiteratul Cohalm, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela cea dintâi publicare în «Telegraful Român».

Retribuția pentru această funcțiune este stabilită în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat.

Reflecții îndreptățite își vor trimite petițiile provăzute cu documentele necesare, conform normelor în vigoare, subsemnatului în termenul deschis și se vor prezenta în parohie în vr'o Duminecă sau sărbătoare la biserică.

Cohalm, la 6/19 Decembrie 1922.

Oficiul protopresbiterat ortodox român al Cohalmului în înțelegere cu comitetul parohial din Lovnic.

Emilian Stoica,
protopresbiter.

Nr. 808/922

(227) 1—3

Concurs

În scopul întregirii postului de paroh, în parohia de clasa I **Vidra de-sus**, protopresbiteratul Câmpeni, se publică concurs.

Cererile instruite conform normelor în vigoare, se înaintează subsemnatului oficiu în ter-

min de 30 zile, dela prima publicare în «Telegraful Român».

Viitorul paroh va beneficia de venitele fasonate în coala B. apoi de salariul dela stat, conform calificării sale și a anilor săi de serviciu ca preot. Mai primește dela comuna bisericească fânațul de lângă casa lăncului.

Acei candidați cari nu sânt cunoscuți poporului, se vor prezenta înainte de alegere, într-o Duminică sau sârbătoare la biserică, spre a cuvânta și celebra, sau cânta.

Oficiul protopresb. ort. rom. în înțelegere cu comitetul parohial.

Câmpeni, 5/18 Dec. 1922.

Iosif Gomboș,
protopresb.

Nr. 835/922

(226) 1—3

Concurs

În scopul întregirii postului de paroh în parohia de clasa III Lăzești, protopresbiteratul Câmpeni, se publică concurs.

Cereri instruite conform normelor în vigoare, se înaintează subsemnatului oficiu în termen de 30 zile, dela prima publicare în «Telegraful Român».

Viitorul paroh va beneficia de venitele fasonate în coala B. și de salariul dela stat, conform calificării sale și a anilor săi de serviciu ca preot.

Candidații se vor prezenta într-una din Duminicile sau sârbătorile înainte de alegere la biserică, spre a face cunoștință cu poporul, a cuvânta și cânta, eventual fiind preoți, a celebra sfânta liturghie.

Oficiul protopresbiterat ort. rom. în înțelegere cu comitetul parohial.

Câmpeni, 5/18 Dec. 1922.

Iosif Gomboș,
protopresb.

(227) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh la parohia de clasa a III-a Peștera, tractul Zarand, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în «Telegraful Român».

Emolumentele împreunate cu acest post, pe lângă salariul convenit dela stat sânt următoarele:

- Locuință în casa parohială.
- Folosirea ecleejiei, 3 jugăre arător, 2 jugăre pădure.
- Dela fiecare casă câte 20 litre cucuruz sfărmat.

d) Stolele ridicate conform scumpetei de azi.

Doritorii de a ocupa acest post sânt rugați a-și înainte cererile împreunate cu documentele necesare Prea On. oficiu protopresbiterat în termenul indicat având a se prezenta în vreo Duminică sau sârbătoare la biserică spre a cânta, eventual a celebra și cuvânta.

Peștera, la 28 Octomvrie 1922.

Nicolae Popp
adm. par. preș.

Petru Todoran
notar

Nr. 428/922

Văzut:

Brad, la 15 Noemvrie 1922.

P. Piso
ppresb.

Nr. 258/922

(211) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de paroh din parohia de cl. II Așinoasa din protopresbiteratul Hațeg, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în «Telegraful Român».

Emolumentele împreunate cu acest post sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea dotațiunii dela stat.

Concurenții sânt poțiti a-și înainte cererile concursuale instruite cu documentele necesare subsemnatului oficiu protopresbiterat în termenul arătat și a se prezenta în comună spre a face cunoștință cu poporul.

Hațeg, la 25 Noemvrie 1922.

Oficiul protopresbiterat ort. rom. al tract. Hațeg în înțelegere cu comitetul parohial.

Dr. C. Popescu,
protopop.

Nr. 377/1922.

(219) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III Bradățel protopresb. Ilia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în «Telegraful Român».

Emolumentele împreunate cu acest post sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea venitelor dela stat, și dotațiunea preoțească dela stat conform calificării celui ales.

Concurenții își vor înainte cererile instruite conform noimelor în vigoare, în termenul arătat, la oficiul protopresb. ort. rom. în Ilia, și cu prealabila încuviințare a protopresbiteratului, se pot prezenta și în parohie în vreo Duminică ori sârbătoare spre a cânta, predica, eventual a liturghisi.

Ilia, la 21 Noemvrie v. 1922.

Oficiul protopresbiterat ortodox român al tractului Ilia în înțelegere cu comitetul parohial.

Const. Moldovan,
protopresb.

Nr. 760/922

(222) 2—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei de clasa III din Hârșeni, protopresbiteratul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în «Telegraful Român».

Emolumentele împreunate cu acest post de paroh sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat.

Doritorii de a ocupa acest post să-și substearnă cererile concursuale instruite conform normelor în vigoare la oficiul protopresbiterat ortodox al Făgărașului până la termenul susindicat, având a se prezenta în vreo Duminică sau sârbătoare la sf. biserică spre a cânta, cu-

vânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul.

Făgăraș, la 15 Dec. 1922.

Oficiul protopresbiterat ortodox român al tractului Făgăraș în înțelegere cu comitetul parohial.

Nicolae Borzea,
protopop

Băieți se primesc ca învățăcei la **Ștefan Moga,**

(225)

franzelar, Sibiu

1—2

S. A. Cassa de Economie „AGRĂR“ din Târgul-Murăș caută

funcționari sau practicanți

Sânt preferiți acei, cari posed și limba maghiară și germană. (223) 2—3

La Librăria arhidiecezană se află de vânzare

Istoria bisericească a rom. ardeleni

de

Dr. Ioan Lupaș,

profesor universitar și membru al Acad. române

Prima fabrică română de stampile

Oct. L. Vestemean

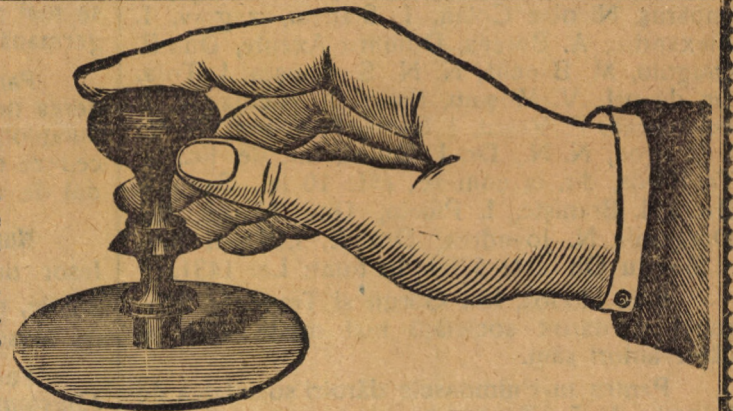
Sibiu, strada Țiglariei Nr. 18

Execută tot felul de stampile din cauciuc, diferite medalioane, precum și sigile din metal pentru sigilarea cu ceară, mașini de numerotat și cu data zilei din metal, și orice lucrări ce se țin de branșa aceasta.

Comandele să se adreseze la „Librăria Arhidiecezană“, Sibiu, str. Mitropoliei 45, sau direct la fabrică. Cu toată stima

145

Oct. L. Vestemean.

A apărut și se vinde în **Librăria Arhidiecezană, Sibiu**

Calendarul Bunului Creștin

(Vechiul Calendar arhidiecezan)

pe anul 1923

Cuprinde bogată și interesantă materie, cu numeroase ilustrațiuni.

Amintim, din cuprinsul acestui Calendar, următoarele: Despre încoronarea MM. LL. Regele și Regina românilor, — cu cele mai frumoase ilustrații ale Suveranilor, a e Moștenitorilor de tron și alele; Despre eroul lăncu, marele dascăl Gheorghe Lazar, Mitropolitul Andrei Șaguna; Sfințirea bisericii încoronării la Alba Iulia; Versuri a ese; Despre biserica românească; Cum să ne păstrăm sănătatea; Insemnări economice; Cele mai bune povestiri: Uriașul; Puricele și musca; Istorioare și snoave cu haz; Povețe, glume, — și altele, și altele.

Pe lângă ilustrațiile amintite mai sus, se găsesc în Calendar chipurile lui: Avram Iancu, Andrei Șaguna, chipul Coroanei de oțel a Regelui, și al Coroanei de aur a Reginei, Suveranii sub baldachin, Regele citind proclamația la Alba-Iulia, Poarta cetății ș. a.

În celelalte părți ale calendarului se află: Cronologia, zilele și lunile de peste an, mersul vremii; Insemnarea târgurilor, întocmite după luni, anunțuri ș. a.

Calendarul s'a tipărit în două ediții: o ediție cu Șematismul bisericii ort. române din arhidieceza de Alba-Iulia și Sibiu, cu «Evidență» pentru oficiile protopresbiterale, parohiale, catiheti și învățători, — și altă ediție, fără Șematism.

Prețul: { Ediția cu Șematism 15 Lei } plus porto postal Lei 4 și sânt a
 { „ fără „ 10 Lei } se trimite înainte prin mandat postal.

== Librăriilor pentru desfacere peste 10 exemplare se dă rabat ==